

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

ĐƯỜNG VỀ XỨ PHẬT

*Đường đi chơn giác tự hành
Về nơi nguồn cội ngàn đời nhớ thương
Xứ này chỉ có thiện duyên
Những ai tâm Phật sẽ lên xứ này*

Đường về xứ Phật thì nó có trăm đường vạn nẻo, vì Phật đã để lại cho chúng sanh tám vạn bốn ngàn pháp môn. Ai căn cơ nào tùy duyên đó mà tiến hành cho nhanh cho tốt ráo với pháp môn mình đã hành thì sẽ tới. Tu thì phải có ấn chứng thì người ta mới tin, vì ấn chứng là hành trình của hành giả tự đạt mới ghi ra được. Đó cũng là chơn ngôn mà ai tu thật tâm cũng đều phải công nhận, vì đây là quá trình thử thách của người tu chứng quả. Ấn chứng tu học là văn bút thi thơ của người tu đạt họ viết ra cũng giống như người học bác sĩ, kỹ sư mà có bằng cấp tu học đàng hoàn. Cũng có rất nhiều người tu lâu năm mà không có ấn chứng, cố nhiên có tu mà chưa thật có kết quả tu thì không bao giờ đạt được ấn chứng của Phật truyền.

Cái ấn chứng này tối quan trọng cho người tu, bất cứ tôn giáo nào cũng phải có. Vị nào thành đạo, cũng phải ghi lại cho người sau thấu rõ trong kinh kệ thi thơ, vì đây là lời chứng giáo của thiêng liêng thể nên không có dối được ai. Một người hành đạo chân chính cần ghi lại những hành động mình cho rõ ràng minh bạch để dẫn lối đưa đường kẻ đến sau.

Con đường về xứ Phật là con đường học từ bi và thực hiện từ bi. Hai chữ từ bi này nói ra rất dễ như mà hành không phải dễ. Ở đời mình đã nghe thiên hạ nói từ bi trên đôi môi cửa miệng, cửa đạo chứ họ chưa có hiểu thật sự hai chữ từ bi này nghĩa của nó ra sao. Từ bi thì phải học và thực hành chứ không thể nào nói suông như các vị đã mượn lý Phật mà nói suông.

Trong thời kỳ tu học tánh từ bi và thực hiện từ bi mình có thể tạm gọi bốn thời kỳ mà mình phải vượt qua như sau.

Thời kỳ thứ nhất là mình có cơ duyên học đạo hay không là do phần số và duyên nghiệp tiền kiếp của chúng mình đưa đến. Trong giai đoạn đầu tiên này nó thử thách chúng ta rất nhiều, coi mình có thật sự nhất tâm buông bỏ để mà tu cho đến cùng không. Giai đoạn đầu này nó có một thử thách vô cùng quan trọng mà mới bước chân vào hành giả không hay là giai đoạn quyết liệt và đầy dũng cảm thử thách coi cái năng khiếu đạo hạnh của mình có phù hợp nhãn quan hay không. ***Nếu mà cái nhãn quan của mình nó phù hợp với tiền kiếp chiếu về thì nghe đạo nó say xưa và quyết tâm học đạo và truy lùng đạo pháp.***

Pháp môn nào tôi không biết chứ pháp môn Vô Vi là phải hành thiền để chứng ngộ trong tâm thức của hành giả. *Song song đó hành giả ngày và đêm phải thực hành những điều từ tâm thức hành thiền hiểu biết của mình mà áp dụng trong thực tế lối sống hằng ngày.* Mà hầu hết các bạn tu Vô Vi trong thời gian đầu ai cũng cảm thấy mình có tiến bộ phát triển về tâm linh và sự hiểu biết qua phương pháp tự hành tự

kiểm và tự tiến. Bằng chứng là những tánh hư tật xấu như là hút thuốc, uống rượu, cờ bạc, tham lam, nói xấu.v.v.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Khi mà mình chịu dẫn thân thực hành cùng lý thuyết như vậy, thì mình phải ở trong hoàn cảnh thật là ô trược hết sức là u tối của tình đời từ gia cang cho đến xã hội. Cái cảnh thật là xấu xa ghê tởm, dơ dáy, rác rưởi thối tha. Nói tóm lại những cái gì gọi là cặn bã thì trút hết lần lần lên đầu người tu theo thứ tự, từ nặng cho tới cực cùng nặng hơn. Để thử lòng mình coi mình có thật sự gánh vác và chịu đựng nổi không. Nếu mà mình chịu đựng được những cái vô cùng thật thối tha dơ dáy cặn bã đó, thì chính cái vô cùng thối tha cặn bã khổ sở đó sẽ làm cho mình thức tâm thăng hoa mà hiểu đạo xuất phát ra từ cái nhỏ nhất và dơ dáy nhất cũng là đạo.

Lần đầu thì mình chưa có quen bề trên giáo dục mình như vậy, dần dần thì mình khám phá ra từ những bài giảng cay của tình đời đen bạc phủ vào đầu mình là những liều thuốc bổ dạy chúng ta. Đó là điển Trời đang giáo dục. Có đắng, có cay mà mình chấp nhận thì mình mới hiểu được, mới rõ con mắt ra chư Phật độ cho ta bằng cách nào. Lấy độc trị độc bằng cách nào. Khi mà mình chịu giải những chất độc, thì độc đâu còn nữa mà hại tâm lẫn thân của chúng ta.

Có đại khổ thì nhiên hậu mới độ được người ta, vì ai nấy rồi cũng sẽ khổ như ta mà thôi. Không có khổ thì mình không bao giờ biết bề trên sắp xếp và ân độ cho ta hoàn cảnh đó. Ai tu Vô Vi đều cũng phải học cái bài khổ đó. Tùy theo duyên nghiệp của mỗi người có chịu nổi cái bài học thử thách đó hay không. Đó là ân huệ được nhắc đi nhắc lại **hiều lần** trong lúc tu học. Nếu mình từ chối thì sẽ mất hết cơ hội ngàn vàng mà bề trên bảo vệ chúng ta. Chỉ có chúng ta bỏ chúng ta thôi chứ bề trên không bao giờ bỏ chúng ta. Bề trên chỉ có khóc cho những người nào bỏ cuộc. Thuốc bổ thì bao giờ cũng đắng mà các em nhỏ hay ẻ ẻ không chịu uống mà cha mẹ hay ép uống là vậy. Bề trên cho mình uống thuốc bổ của chư Phật, điển của chư Phật mà mình cũng như em bé nuốt không vô.

Đó là giai đoạn đầu của màn một vừa trình bày, xong rồi thì chuyển tiếp vào thời kỳ thứ hai cho những người nào chịu ăn điển, chịu uống thuốc bổ của chư Phật dạy. Màn hai này cũng huyền bí và tuyệt diệu hơn màn một. Cái màn này là cái màn hồi quang phản chiếu của tiền kiếp quay trở lại. Chư Phật lại cho chúng ta uống thuốc bổ nữa, thuốc viên hồng, thuốc linh đơn coi chúng ta có can đảm học thêm điển của chư Phật dạy nữa không. **Tới đây phải học bằng trí như bài trên, bài nào cũng phải lóc da xé thịt, xé hết tâm can thì phết thận. Để chi, để nung đúc cái xác thân của mình trở thành kim cương bất hoại.** Phải dùng điển của chư Phật mà hóa giải cho cái xác thân trần trụi này và cái hồn của mình nó nhẹ thêm lên để hòa vào Điển Cái bên trên mà học đạo. Điển Cái là luồng Điển Đại Bi.

Cái huyền bí của màn hai này là cái màn sàng sảy và thanh lọc ở bên trên coi trình độ của hành giả đạt đến mức siêu thượng thừa chưa. Tới đây thì cái trình độ trí nào của mình nó biến hóa theo cái **CÓ - KHÔNG - TAN - TỰO. Để lên hồi trường thành trong cái định luật siêu nhiên của vũ trụ là đời đời bất biến.** Nếu mà mình **chịu hy sinh kể cả tánh mạng** và chấp nhận trong cảnh đại khổ nạn thì tâm thức của mình nó hồi quang sống lại và dững mãnh hơn xưa.

Cái màn hai cảnh hai này nó khai diễn độc đáo vô cùng tận. Đậu hay là rớt đó thôi. Bề trên ân ban điển thật siêu diệu vô cùng là "**trong cái cảnh thập tử nhất sinh**". Để cho chúng ta có dịp học hỏi và gột rửa sạch hết những bụi trần chông chất từ nhiều kiếp, chứ không phải một kiếp hiện tại đơn giản như bây giờ đâu. Ân độ cho chúng mình như thế đó, tại mình không hay không biết. Bề trên giáo dục chúng mình thật khó khăn, còn hơn cái ông bác học moi cái óc ra mà chế biến đồ vật thật là khổ sở

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

mới hình thành cái hình thù cho chúng ta cần dùng. Nhà bác học phải nhìn cái khổ của dân chúng, ông mới moi cái óc ông ra mà phục vụ trong cái khổ cực của ông.

Bề trên họ nung đúc cho chúng ta trong cái cảnh khổ như là gấn chết, khổ gấp vạn lần hơn cái ông bác học. Thì thử hỏi sao mình không siêu hơn cái ông bác học. Tu tới đây là mình giải thoát được cái phần hồn của mình rồi đó, thì có phải siêu hơn nhà bác học không. Ông bác học, ông chế món đồ thì cái hồn của ông lệ thuộc vào vật chất. Ông đâu có giải thoát được như mình đâu.

Khi mà mình chấp nhận trong gian nguy và tìm con đường giải thoát cái phần hồn rồi thì mình bước đến cái màn thứ ba. Cái màn ba này nó thật là lâm ly kì bí và đầy hoa thơm cỏ lạ. **Cái cảnh huyền bí này nó mới mở con mắt huệ của chúng ta** ra mà hoan hỉ đón nhận vui vẻ mà hy sinh cởi mở tâm thức. Thấy đâu đâu cũng là bạn, đâu đâu cũng là hữu tình, *duyên Trời an định mặc cho mưa gió, phong ba* mà lòng của chúng ta thật vui và thoải mái, vì mình đã bước sang giai đoạn mới rồi.

Giai đoạn này là giai đoạn sung sướng nhất của cuộc đời, vì mình đã tự tháo gỡ được và đã tự vượt qua được những cảnh chông gai đầy hiểm trở của cuộc đời mà bề trên đã thường xuyên theo ân độ mình trong mỗi hoàn cảnh khó khăn. Giai đoạn này là giai đoạn tổng kết quá trình tu học, mình sung sướng hơn bao giờ hết **cảm ơn tạo hóa cảm ơn chư Phật bề trên ân độ, cảm ơn tất cả chúng sanh đã vì mình mà tận độ từ ly từ tí một.**

Nhìn lại cái thể xác của mình có được ngày hôm nay là do tất cả chúng sanh, càn khôn vũ trụ điều luyện mới hình thành chứ không phải cái thể xác này chơi đâu mà nhiều người không biết hủy diệt. Thể xác mình nó cấu trúc rất là tinh diệu vô cùng, làm sao mà diễn tả cho hết được đấng toàn năng đã đúc kết ra mình. Phải xuyên qua từ mọi trạng thái mới hình thành cái thể xác này. Cái thời gian nó dài được tính ra từ bảy ức niên cho tới bây giờ, rồi luân lưu trong nhiều kiếp sanh tử, tử rồi sanh biết bao nhiêu lần mà kể cho hết.

Một ức niên thì cả ngàn triệu tỉ năm thì thử tính đi sách vở nào mà ghi cho hết. Thế nên được thành một người thì rất có phước và cao quý, chứ không phải tầm thường. Đấng toàn năng hình thành một thể xác, một tiểu vũ trụ giống như Ngài thì đâu có hoang phí được.

Một con người mà biết đạo rồi thì họ chỉ lo hành thiện thôi chứ họ không muốn tranh chấp nữa. Mình biết được, mọi người đều có một thể xác giống nhau do Thượng Đế hình thành. Nên người biết đạo rồi họ rất yêu quý tất cả mọi người, dù hiện tại, tất cả mọi người có khinh miệt người tu nhu nhược, yếu hèn đi chẳng nữa họ vẫn **luôn luôn giữ tâm lòng từ bi mà độ lượng cho tất cả. Vì ai ai cũng bình đẳng như nhau.** Cái tâm lòng từ bi đó do Trời Phật hình thành trong tự nhiên và hồn nhiên, thì cái tâm từ bi đó thì luôn luôn lúc nào cũng nảy nở và phát triển. Và họ chuyên môn nghĩ làm việc thiện và giúp đỡ mọi người chung quanh.

Giai đoạn kết này thì họ có tâm nguyện cứu đời, mặc cho sóng gió bão bùng của tình đời dấy động nữa mà họ cũng vẫn âm thầm song pha cứu người, cứu đời tùy theo cái hoàn cảnh cho phép ở hiện tại.

Ông Phật không giống như ông tổng thống hay ông vua đâu mà người ta nhìn thấy. Ông Phật rất là tầm thường và còn tẻ hơn những người tầm thường nữa. Như là Đức

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Phật Vĩ Kiên lai lịch thật là mạt kiếp ở trong chỗ tù tội và cứt đá, còn Đức Phật Thích Ca thì mặc áo vải cầm bát đi xin ăn.

ĐƯỜNG VỀ XỨ PHẬT

*Thâu đêm thăm lặng tham thiền
Ngày ngày im lặng nhận lời mạ khinh
Nhận vô cảm thức từ tăng
Từ trong khổ nhục trước trần thế gian*

*Oan khiên là kiếp của người
Thâu về mới thấy hàm nầy không oan
Mắt trần che khuất nghiệp căn
Mắt tâm mở rộng oán nầy là ân*

*Tâm vui đón nhận nghiệp trần
Hòa trong khổ cảnh hồn càng thanh cao
Nghiệp tâm đã giải thuở nào
Hân hoan chào đón cảnh trần tạm vay*

*Xả thân cứu độ nơn tình
Không vương, không vấn, không màn thế gian
Không gian là chỗ đi tìm
Từ bi rộng mở chan hòa yêu thương*

*Kính bái
Lê Thành Lợi
Đan Mạch, ngày, 03-03-2002*

